

Književnost

Janka Mlakarja Izbrani planinski spisi. II. in III. zvezek. Ljubljana 1939. Založilo Slovensko planinsko društvo v zbirki slovenskih planinskih pisateljev. Načrt za platnice izdelal Boris Kobe. Tiskala Narodna tiskarna v Ljubljani. Strani 288. 18 in 16 podob.

Mlakarjevi izbrani spisi so dosegli napovedane tri zajetne zvezke v določenem roku, kar je v današnjem času precej redka in pohvale vredna okoliščina. Brez dvoma je k temu pripomoglo precejšnje povpraševanje po Mlakarju, ki v dneh živčne napetosti nudi prijeten odpočitek s svojim lahkotnim branjem. Škoda pa je, da založništvo za izbrane spise, ki bodo za lep čas tu zbrani, ni določilo malo boljšega papirja, saj bo tako knjiga po romanju iz rok v roke prehitro izgubila zunanjo lepoto. In ni dvoma, da bodo Mlakarja kljub najrazličnejšim ocenam ljudje mnogo brali in knjige sposojali.

Kakor so svoj čas — pred petinšestdesetimi leti in prej — z zanimanjem brali Kadilnikove preproste opise planinskih izletov in jih pred štiridesetimi leti ponatiskovali, tako so pred štiridesetimi leti in pozneje ljudje z dobrodušnim smehljajem segali po Mlakarju in ga zdaj ponatiskujejo. Mislim, da bi se našla celo kaka skupna poteza med Kadilnikom in Mlakarjem ne le v veliki ljubezni do hribolastva, ampak tudi v načinu pisanja. In prav tu — pri načinu pisanja — bi Mlakarju sorodstvo s Kadilnikovim preprostim in neogljenim slogom najbrž ne bilo preveč všeč. Nas, sodobne bralce, pa to sorodstvo celo moti.

Prvo vprašanje, ki mi vstaja ob izdajanju Mlakarjevih izbranih planinskih spisov, ki so dosegli že dva obsežna zvezka, je: ali je to izdajanje smiselno